

Korizmene misli blaženog Mihaela Sopočka

Nalazimo se u korizmenom vremenu. U središtu ovog vremena stoji križ kojemu se klanjamo svaki dan. Vrhunac korizmenog vremena je Veliki petak, vrata Uskrsnuća. Blaženi Mihael Sopočko napisao je da se "*blistave duše uzdižu u sjeni križa*". Svojim je životom pokazao da je hodanje za križem lijepo kada zajedno s Isusom podnosimo patnju.

Neka nam razmišljanja blaženog oca Mihaela o križu i s njim povezanoj patnji, koje je godinama zapisivao u svome Dnevniku, budu nadahnuće da dobro proživimo ovo vrijeme milosti u kojemu se nalazimo.

„Moje korizmeno obraćenje je savršeno slijediti put savršenstva, odnosno svetosti. Želja za svetošću je os savršenog života. Što je ta želja veća i žarkija, to će više poticati život, svetu i potpunu predanost Gospodinu Bogu. (...) Snage, želje i osjećaji lako se raspršuju i zaglavljaju na ljudskoj razini. Sada ih treba skupiti u jedan svežanj i vratiti Bogu, mom jedinom i konačnom cilju. (...) Pokušat ću se u sebi probuditi i ojačati odluku o svetosti. Istina je da sam to učinio više puta, ali te odluke nisu u potpunosti postigle svoj cilj. Sada to ponovno činim i uzdam se u pomoć Božjeg beskrajnog milosrđa. (...)“

Križ nije nužno neka izvanredna patnja, iako takva patnja nije isključena, ali to su obične, svakodnevne neugodnosti koje nije lako podnijeti. Ponekad je lakše prihvatiti veliku patnju i žrtve nego male, obične smetnje koje se svakodnevno ponavljaju i traju dugo. (...) Vrijednost i korist svakodnevne patnje leži upravo u prihvaćanju istih onakvima kakve nam ih Bog pokazuje. Da bismo mogli nositi križ, nije dovoljno razumjeti njegovu vrijednost; potrebna nam je i snaga koju samo Bog može dati. Jednostavno dopustimo da nas vodi Isus, a On će nam to dati i voditi nas kroz borbe i patnje putem koji je On odabrao, putem koji je On označio za svakoga od nas. (...)

Križ je oruđe spasenja i posvećenja, a stoga i samo oruđe Božjeg milosrđa. Duša mora biti očišćena, ogoljena do srži od svega, kako bi mogla postići sjedinjenje s Bogom u ovom životu. Stoga je potrebna pasivna, a ne aktivna patnja. Staviti nas u pasivnu patnju jedno je od najvećih djela Božjeg milosrđa. Malo je duša spremnih podnijeti intenzivno pročišćenje ovog procesa i stoga malo njih doseže puninu duhovnog života. Patnja je potrebna ne samo za dobro duše, već i da bi mogla slaviti Boga i pokazati mu svoju ljubav. Savršena duša nikada ne misli na sebe,

već samo na posvećenje Bogu. Patnjom trebamo iskupiti vlastite grijeha i grijeha drugih. Što nam Bog više dopušta da sudjelujemo u Muci Sina, to nas više posvećuje. (...)

Za ljudsku mudrost, patnja je neshvatljiva ludost koja ljude uznemiruje i uništava svako povjerenje u Boga, čak ih tjerajući da se žale na Božansku Providnost. U međuvremenu, u Božjoj mudrosti, patnja je sredstvo spasenja i otkupljenja. (...)

Ljudskom oku nedostaje svjetla da vidi vrijednost križa; potrebno mu je novo svjetlo - svjetlo Duha Svetoga. Bez tog svjetla lako ga je tek opipati, poput slijepih ljudi, u neizvjesnosti i tami. (...) Moramo koristiti uzda da spriječimo pad, orezati nepotrebne ili štetne grane da bismo izbjegli prijestupe i usmjeriti na dobro sile koje, prepuštene same sebi, mogu dovesti do grijeha. Umrtrljenje ne može biti samo sebi cilj, niti glavni čimbenik kršćanstva, već samo nužno sredstvo za održavanje života duše. Čak ni sveti Pavao, koji je toliko radio i patio za Krista, nije se smatrao izuzetim od umrtrljenja. Bila bi iluzija postići blisko zajedništvo s Bogom bez čvrste prakse tjelesnog umrtrljenja. Budimo budni da nepotrebna briga za zdravlje ne dovede do odbacivanja pokore. Malo tjelesne patnje održava velikodušnost i vlast duha nad tijelom, što povećava njegove zahtjeve što mu se više prepuštamo. Umrtrljenje i tjelesna patnja preduvjet su za život u jedinstvu s Kristom, i što je velikodušnije, to više duša sudjeluje u unutarnjem životu i apostolskom djelu Isusa. Ali patnja ima nadnaravnu vrijednost samo kada se trpi s Kristom i za Krista. Jer samo Isus posvećuje bol; bez Njega patnja nema vrijednosti. Nitko ne može biti Kristov prijatelj tko ne pati zajedno s Njim i s Njim ne uzlazi na križ. (...)

Osjećao sam da me Bog priprema za neki cilj i stalno dopušta izvanredne događaje, koji su naizgled uništili moje planove, ali su ih u stvarnosti pročišćavali od samoljublja i usmjeravali prema slavi Božjoj. (...)

O veliki Bože! Mnogi križevi leže pred mojim nogama, oštri križevi koji ponekad ranjavaju ne samo stopala već i srce, ali Ti si posadio još više ruža uz put, čiji pogled i miris slade bol križa i čine putovanje ugodnim, punim nade u sretan kraj. (...)

Često sam govorio: "Moram početi!", ali nekako sam posustajao. Sada moram početi, ali se ne oslanjam na sebe, već na pomoć Premilosrdnog Spasitelja. Mjera ljubavi je voljeti bez mjere. (...)

Pripremila: S. Dominika Steć ZSJM

Prijevod: sestre Milosrdnog Isusa – Sisak, 2026